

כשאמא ואבא התחתנו,

הם היו שני ילדים מחולון. בני 18, אהבה ראשונה ומעט מאוד ידע על החיים. הם קצת ברחו מחולון והגיעו לאלמגור כשרק היתה האחזות נח"ל. נהיו חקלאים. הייתי הילד הראשון שנולד שם ובן גוריון שלח להם מכתב ברכה.

כשהייתי לקראת גיל ארבעים גם אני ברחתי מחולון, והגעתי בעקבות אלן לכפר הנשיא. מצאתי בית תרתי משמע. אמא באה אחרי וגם אלי אחי. אמא מייד ראתה את היופי שבקהילה שלנו והתחברה באופן שהפליא אותי. מאוחר יותר אמא מצאה גם את עמוס, מדפנה והם החליטו להתחתן בגיל 70 ומשהו ולגור בדפנה.

תמיד קינאתי באמא על האנרגיות הבלתי פוסקות שלה. על הסקרנות המטרופת, על תאוות החיים הפשוטה שלה. כשאני התמודדתי עם שאלות קיומיות "מורידות". אמא סייעה לי לקנות את הבית. אמא העניקה לי אינספור מבטים אוהבים. אמא העניקה לי ביטחון עצמי כשצחקה מהבדיחות שלי, או כשקראה דברים שכתבתי.

בשנים האחרונות יצא לי להעניק לה בחזרה ועל כך אני מודה לה, שאיפשרה זאת. אני שמח שאמא טמונה כאן עכשיו, כי היא אהבה את האדמה הזאת, את הנוף הזה, ואת האנשים שבחרו לחיות כאן.

לסיום אני רוצה להגיד תודה - גם בשם אחי והמשפחה שהתפעלו מהטקס ומבית העלמין המקסים. לצוות שמטפל במקום, בסידורים, בהנחיה ובאירוח. אתם עושים את זה ברגישות ובאיכפתיות ומכל הלב.

אמא היתה שמחה לדעת שככה זה קרה, שכאן היא סיימה את דרכה ושאלה האנשים שהקיפו אותה במנוחתה. מעשיה ממשיכים לחיות בי ובכל מי שפגש אותה. אז לא לא סוף, זה רק ההמשך.

ארז

